

τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἡρία. Τὸ σύμβολο ἢ μάλλον ἡ ἀλληγορία τοῦ ἀλικοῦ λουκουδίου ἔχει σφραγίδη στὸ πνεύμα μας μᾶλλον μὲ τὴν φιλοτελίην τῆς πρωτήτερης, ὡς λ. χ. τὴν φυσή της; γυναικός ποὺ δὲν τὴν ἐπλασει κανένας, κ' ἐμποδίζουν τὴν αἰσθητική ἐνέργεια τοῦ ποιήματος, μὲ δὴ τὴν ὄμορφικ του σὲ πολλὰ καθέκαστα.

Ξέρω ἀπὸ πρὸ τοῦ θάνατον ποὺν πυλλοῖ. Δὲ νιώθω ἀπὸ ἀλληγορίας καὶ σύμβολα καὶ γυρεύω λογική ἔχει ποὺ μόνο ἡ ὄμορφικ ἔχει τόπο. Κι ὅμως καθεῖ ἄλλο ἡ νότρονόμαται τὰ σύμβολα ὡς ἀντίτιτος τοὺς τρόπους τῆς ἐκφραστῆς τῆς ὄμορφικῆς. Μοῦ φαίνεται διώς πώς ὄμορφικ δὲν εἶναι μοναχὸς τὸ σχῆμα τῆς εἰκόνας, δίχως σύνωρο καὶ τὸ νόμημά της ποὺ ἔχει στὴν ζωή. Τὰ σύμβολα τὰ δέχομαι σὲ μὰ παράσταση ζωῆς ἀπεκριμένη, μὲ ἡ παράσταση πρέπει, νομίζω, νὰ ξυπνάει ἵνα αἰσθημα ἡ μὰ ἰδέα καθαρὰ καὶ κάπως ὀρισμένη. Εστω στὴν αἰσθηση ἀνδρὸς καὶ στὴν νόσην μᾶζη. Κ' ἡ ποίηση ἡ ἰδεολογία, ποὺ ἀπευθύνεται περιστέρῳ στὸ πνεύμα, πρέπει νὰ μὰς δίνῃ τὴν ἰδέαν τῆς φωτεινῆς καὶ νὰ χαράζῃ στὸ πνεύμα μὰς τὴν ἓνσα της. Αὐτὸς αὐτὴς ἡ ἰδεολογία ποίηση τοῦ κ. Βλαστοῦ φτάνει σ' ἓνα πυραννικὸ αἰνιγματικό ρωτό, δύνασται στὸν «Παντώρα» του, ἡ σὲ μὰ παράσταση δραματικὴ καθ' ἐκυρή, μὲ ἀδιαφορὴν αἰθητικὴ καὶ δίχως νόμημα βαθύτερο, δος ἡ φυγολογία τῶν περιστατικῶν ποὺ μὰς ἔδιπλώνει: ζερεύει τὸν ποιητὴν καὶ τὸν ἐνδιαφέρει μόνο ἡ δραστικὴ ἴνση τοῦ φυναρέμενου. «Ἐτοι ἀπὸ Ἑλληνικὴ φυγολογίαν, κι ὁργανικῆς ἐνότητας μεταξύ τους θρυμμάτων ζελλές εἰδόνει, ζωῆς τῆς «Σελήναις», τὸ ἐνδιαφέρειν κοινόνευται ἀπὸ τὴν ἀπλετὴν μορφὴν τῆς ἡραΐδας καὶ δὲ καλλιτεχνικὸς εκπομπής της ποιητικῆς τοῦ ποιητοῦ.

κι αὐτὴ ἡ ἔδια ἡ Ἀθηναϊκὴ ὄδηγησε τὸ Ρόδη νάδειν τὸ σπαρτιάτη μὲς τὰ χιόνια, γιατὶ νὰ στείλη ἐπειτα μ' ἀπὸ τῆς νόμημα τὴν τελευταῖα νὰ γυρεύσῃ στὴν χειρόδρα τὴν Λαμία μᾶζη μὲ τὸ σφραγμένο σπαρτιάτη;

Κι ὅλα αὐτὰ ἐκ τοῦ Βλαστοῦ σὲ τὴν δημιουργία του δὲ βλέπεται μὲ μάτια ζωντανὰ οὔτε τὸν ἀνθρώπο, οὔτε τὴν ζωή. Τὸ σχῆμα τῆς σκληράδας, τῆς χρυσένης ὄμορφικῆς κτλ. στὸ πνεύμα του πνίγει τὴν ἀμεσοῦ ἐπικοινωνία τοῦ αἰσθηματός του μὲ τὴν ζωή κι ὅ ποιητὴς κόβει στὰ χνάρια ἀφιερεύενων ἔνοιαν τὰ πλάσματά του. Γιὰ τούτο δὲν μπορεῖ νὰ μὰς παρουσιάσῃ ζωντανές μορφές κι ἀκέρετες. Πυρεύοντας νὰ πιάσῃ τὴν οὐσία τῆς ζωῆς μὲ τὴν σκέψη του, χάνει τὴν πραγματική αἰσθησή της. «Ἄν η οὐσία αὐτὴ εἶναι ἡ σκληράδα, ή ἡ χάρα, ή ἡ ἥδην, ή ἡ ἀγάπη, ή δὲν ζέρω τί ἄλλο, δὲν εἶναι πρόθεσή μου νὰ τὸ συζητήσω ἐδώ. Θέλω μόνο νὰ πῶ πως δέ, τι κι ἀν εἶναι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ ἀπὸ τίποτ' ἄλλα, τούτα δὲν κλείνονται γιὰ τὸν καλλιτέχνην σὲ μὲν φόρμα μεταφυσική, ἀλλ' ἀντλούνται: δλόσια ἀπὸ τὴν ζωή. Κλεινόμενα σὲ τέτις φόρμες δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρότι νὰ πνίγουν χαρίσματα, τὰν ἀκείνα που φανερώνονται σ' ἓνα χρειοκαλλιτέγγημα» σὰν «τὸ τελώνι», τὸ καλλίτερο τῆς συλλογῆς, γιὰ νὰ περιγάνουν πάλι ἀπὸ κάθε ποιητικὴ ἀξία τὸ τελευταῖο διήγημα τοῦ τόμου, πάν μὲ δὲν τὴν φυσική διήγηση τοῦ ἥρωά του καὶ τὴν ζωτανή παράσταση τῶν μαρτυρίων τῶν καιρὸς τῆς ἐποχήστασης, καὶ φύονται σ' ἓνα σχηματικό, ρωμαντικό, χλιδιοπαραστημένα ἀπὸ τὴν δημητραγορεύα καλούπι, γιὰ νὰ κλειστῇ μ' ἔναν νοικοκυρίστικο χρονισμό γιὰ τὴν ἔλλειψη συνεδρούσας ἀπὸ τὸ ρωμέτκο θέμασμά.

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Βλαστοῦ ἔχεινάτοι μ' ἔναν κακλώπειο βόγγο γιὰ τὸ χαρό τῆς ἀρχοντικῆς καὶ τῆς λεβεντούσους ἀπὸ τὸν κύριο γιὰ νὰ τελεώσῃ μ' ἔνα ἀπογνωμένην κλάση πατριωτικό. Τούτο εἴμαι βέβαιος θὰ συγκεντήσῃ ἀπὸ τὴν ζωή, σ' ζηρη, καθήλωσης καὶ λαζαρές λαχτάρες γιὰ τὶς ἀληθίνες ζωές, τὶς ἀναστάσεις, τὰ θερετικά καλανταῖν μέσα ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τόσα ἄλλα λόγια βραντόρρυθμα θὲθαμπώσουν μὲ τὴν λάμψη τοῦ νεόκοπου. Κι ἀλλήδεια, ἀν οἱ κρητικὲς πρὸς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν δὲν εἶναι πρωτάκουστες στὰ χρόνια μάς, κι ἀν ἔνας ἄλλος πιὸ δυνατός καὶ βαθυτάχαστος ἔχει στὰ πλανερὰ πλοκάμια τους τὴν δημιουργικὴν δροσιά του, δῆμας ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἀλλοτίνου, τοῦ περασμένου, τοῦ ὄντος

ρεάσματος γιὰ χακάνες, ὁ λασφίος κι ἀτίκνετος· Εκλαδές δὲν τίλσεται ἄλλοι τὰ βακχικά της, σῆργα κτλ. στὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Βλαστοῦ. Κ' ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή κραυγάζεται καὶ λαχταρίστει πιτανούσῃ. Μενάχχης ἡ ζωαρόζης καὶ δυναμιστικὴ πνοή της δὲ ρυσσεῖ ἀπὸ τὶς σελίδες του καὶ δὲ θερμαίνει τὴν ψυχή, γιατὶ ἀπὸ αὐτὸν λειπεῖ ἡ ἀληθινή της καθαρίτης. Κι αὐτὴ δημιουργέται τὸν ἀληθινὸν της καὶ μᾶζη της κ' ἡ ποιητικὴ ἀληθινή. Κι αὐτὴ δημιουργέται τὸν ὄντο δὲν ἔλευθερωθῆ ἡλίδεα τοῦ ἀπὸ τὸ τέλειωμα πέδιλο της της ποιητικῆς της καὶ δὲν μπορέσῃ νὰ τὴν φτάσημε μὲ δλα τὰ τεχνικὰ προσόντα του, μιὰ δυναμη στὸν ἔκφραση, μὲ διαρρηση γιὰ τὸ δραματικό, μιὰ γνώση γιὰ τὴν δυνατὴν ἐνέργεια τῆς εικόνας, ἔναν αἰσθηματικὸ γλωσσοπλαστικὸ μεγάλο καὶ δὲν έρω τὸ ἄλλο ἀπὸ ὅτα δίνουν σ' αὐτὰ τὰ δημητρία μιὰ λάμψη, ποὺ δυστυχώς θαμπούνται στὸ ἐγγύτερο πληγασμό τους. Κλήρα τῆς τέχνης ποὺ δὲν πηγάζει ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τοῦ τεχνίτη ποὺ κλείνει στὸν ἔκφραση ἀπὸ τὴν ζωὴ της τὸ αἰσθηματικὸν

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

## ΛΟΓΟΙ ΚΙ' ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

### ΩΣ ΤΗ ΘΥΡΑ

Τέταρτη 'γὰν χειρότερα παρὰ ποῦ λέει γιὰ παραμύθι.

Ξέρετε πᾶς τὸ Βασιλόπουλο πινάκει καὶ πᾶς τὰ θύρη της Ηλιόμορφης τὸν θάνατον της Ελένης θέματος καὶ ἄλλα κάρω

Τὸ Βασιλίπουλο θρυσκεύεται στὸ δρόμο του, μὲ Αχρικα πρώτη. Μάλιστα κατηγορεῖται, τοῦ ποιητοῦ πιάνεις καὶ τὰς θύρας κατηγορεῖται μετανιώσιμη μετανιώσιμη. «Ἐτοι ε' ἡρώ, πηγαίνεται τοὺς θύρας τὴν Λαμία τὴν δικῆν μου. Τὰς μίλησα χωρὶς νὰ τὴν φέρειν. Καὶ τὰς ιρισχεῖς τὴν τρηταὶ γι' αὐτὴν τὴν θύραν.

Πολλά είσαι τοῦ, καὶ πᾶς σὲ λίγη;

Φτώχεια, εἶπε ροχτηρῶς δὲς ε' χρίνω τὴν περάσης.

Τὰς θύρας μὲν σφραγίδια, κι' ἀνοίξα τὸ δρόμο μου καὶ πέρασε. Οἱ κατάρες της μὲ πυνηγούσαν ἀπὸ πάντα. Δέ μ' ἔμελε. Τὸ Βασιλόπουλο αἰσθητικό πειδὲ εὐγενικό; Μήτε τὸ συλλογίστηκα.

Ἐπειτα τὸ Βασιλόπουλο ἀπάντησε τὴν δεύτερη

### ΡΗΓΑΣ ΙΚΟΛΦΗΣ

## Ο ΓΗΤΑΥΡΟΣ

### ΔΡΑΜΑ

#### ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΦΙΝΤΗΣ δραγοστασιάρχης.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ γάρ του.

Η ΑΝΝΟΥΛΑ κόρη του, 14—15 χρονῶν.

Η ΓΙΑΓΙΑ τὼρ παιδιῶν, πεθερὰ τοῦ Φιντή.

Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

ΕΝΑΣ ΥΠΕΡΕΤΗΣ

(Τὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Φιντή. Ήσσατα στὸ βάθος ἄλλες πόρτες, δεξιὰ κι ἀριστερὰ ποὺ φέρουν στὶς ἄλλες κάμαρας κι ἐργασίας ποὺ βλέπει στὸ δρόμο. Τὸ Φιντής διηράζει μόνος μιὰ φημερίδα. Σὲ λίγο μπαίνει διαρρέητης.)

ΓΠΕΡΕΤΗΣ. Κάποιος σᾶς ζητάει, κύριε, ἀπὸ τὸ ἔργοστάσιο.

ΦΙΝΤΗΣ (μὲ λίγη στενοχώρια.) "Ἄς έρθη!

(Ο ὑπερέτης φεύγει. Ο Μηχανικὸς σὲ λίγο κτυπάει τὴν πόρτα).

ΦΙΝΤΗΣ. Εμπρός.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ (ἀνοίγοντας καὶ προχωρώντας). Επιτρέπετε, κύριε Φιντή;

ΦΙΝΤΗΣ Τί είναι πάλι; Κανένα πάραπονο βέβαια.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Ήθος, κύριε, ἐργοστασιάρχη, στήρεται τὸ πρώτο καὶ σᾶς ζητάται διὸ φορές στὸ γραφεῖο, μὲ δὲν μπόρεσαι νὰ σᾶς πιτύχω μινάχο. Ἐπειδὴ δῆμας είναι ἀναγκή νὰ σᾶς μιλήσω, ἀναγκαστικά νὰ σᾶς ἐνοχλήσω ἐδῶ, στὸ σπίτι σας.

ΦΙΝΤΗΣ (εἰρωνικά). Έχεις βέβαια κι νοῦ μι λόγης σαββάρ. Σιεται πάντα σοῦλα μιλήσεις ἐστού. (Άλλαξει τόνο). Οιωσι, κύριε Μηχανικέ, ἡρθεις κι ἡ σειρά μου νὰ ἔχω σαββάρ περάπονα στὸν θάνατο τοῦ σπιτιοῦ σου. Καὶ τοῦ ίσας κι δὲν ερχόσουνα τοῦ, θ' ἀκαγκάζεμουν κι στὶς ζητήσων ἔγω γιὰ νὰ σου τὰ φάλω.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ (μ' ἀπορία). Λπό μένα παράπονα, κύριε ἐργοστασιάρχη;

ΦΙΝΤΗΣ. Η δουλειά στὸ ἔργοστάσιο μένει

ὅλοντας πίσω. Εχουμε τόσες μηχανές γιὰ νὰ κατεργάζομαστε, νὰ κόρτουμε, νὰ ταρνεύουμε τὸ σίδερο, οἱ μηχανές αὐτές ἀντιτροπωπεύουν παράδεις πολλούς, κι' ἐσύ, κύριε Μηχανικέ, μοῦ τὰ καταφέρουνται, δύστε οἱ μηχανές μου νὰ κάθουνται σκεδόν νεκρές, κι' δὴν ἡ δουλειά νὰ γίνεται μὲ τὰ χέρια τῶν ἐργατῶν. Αὐτὸ δῆμας μὰς χαστομερά πολὺ.. Μό



*να την νοιώθουμε.*

\*Ελπίω, δημογέτε, πάντα τὰ ἔργα σου νὰ βγούνται μὲ τέτοια ἀφελούσειητα ἐλληνικά καὶ οὐδὲ πολιτιστικά, καὶ διαφορούχα τῆς «διπλεῖς πατρίδας» σου νὰ τὰ δυναμόνη μᾶλλον παρέδη τὰ λαλάδη.

**Σὲ χαιρετῶ  
Πάντα δικός σου  
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ**

Γ. ΒΔΑΧΟΓΙΑΝΝΗ  
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ  
ΤΟΜΟΣ Α'

Πουλιοῦνται δρ. 5 στὰ Γραφεῖα τοῦ «Νομᾶ».  
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 6 Ὁποιος θέλει γράψει  
καὶ στὸν ἴδιο τὸ συγγραφέα δεόμεσ Φωκυλίδου, 34,  
Αθήνα.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Τέ οντούσια πρωτίστημα μας είναι κερδίσει έπειτα ρεάλητη μου γραμμένη, άνων γι' αυτό πιστοφορή μας ήδη σε σχέση με τη γραφτή μας με τα έγγο δύοντας όμως τώρα φανερώθηκε στὸ πεζό. Μά θρεπτοί καὶ τὸν ἀπόκριτη, ποὺ ἀριστούργεις, στὸ γραμματάκι τοῦ κ. Βελένη ποὺ γιὰ μέντη θηριοσίσθε στὸ «Νουρά» τίς 25 τοῦ Φλιβέρη 1907.<sup>(\*)</sup> κ. Βελένης στὸ γραμματάκι του κείνο μὲ ρωτοῦσε εἰς «έγγραφη ξεπιτηδεῖς στίχους δεκαπενταύκλιθους» στὸ τέλος τοῦ διηγημάτου μου ἡ «Μπορμπή» ποὺ τοτε λίγο πρίν φάνηκε στὸ «Νουρά» μοῦ ήδητενές έτσι διλούς φωτικὰ καὶ ἀλιτεύοντας Εγγενεῖς στίχους ποὺ μελεῖ ἡ γνωστὴ στὸ δίγυρο.

Τὴν ἀπόκρισην μου θὰ τι, θρεπεῖσθαι τὸ πατέρα. Μαλέκης πεύ-  
μιλῶ ξεγωγίστα για τῆς Μάνης τὸν προφορικὸν λόγο.

- Σέ κείνες τις χροφές; ή Ταῦγέτη ξέρεις πώς δημιουργήθη. Είναι η λαλιά θεωρείστε, μίλημα

# ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

Μὲ τὴν μητέρα γλώσσα μας, τὴν καταφρογεμένη  
ἀπὸ τὸν ἀδειο ἀνάξιον τοῦ, τὴν ἄξια δουλεμένη  
στὸ πεῖσμα τῶν ἀνήξερων, ἀπὸ τὸν ποιητή,  
χτίστε τὰ χνίσματα, λογῆς· ἀνθεῖ καὶ σφεῖ στάχελλι  
τέλο ιοντοῦντι δέσε το μὲ νέα ζωή, κυρτόνι,  
στὴν πέτρα τὴν θαματουργή τοῦ λόγου στὸ χαρτί.

Κόβετε φλιωριά, σφραγίστε τα (—χαῖρος, νηρέρο χυνούρι, πλέγχετε τοῦ σύχον ἀρχοντικοί, λεβάντες πεζούραφοι !)— μ' ὅποια βοῦθλα, μὲ τῆχρατα φτειὰ τοῦ τραγούδιοῦ, μὲ τὴν κωτῆ τὴν ζυγαριά, μ' ὅποια θωράκα, ὅποια χάρη, μὲ τὴν σεφοῦ τὸ γόημα, καὶ μὲ τὰλφιβητάρι, τῆς γυνός, τὸ θαυμοχράκα στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ.

Εἴ τοι δὲ ποὺ μᾶς ποτίζετε τὸν οὐρανόν σας τὸ γάλα,  
μηνάκιας, καὶ τὸν ἔρωτα, τὴν πιδί μεθύσια σιάλα,  
νά της ἀλίθευτας γάλα, νά κησι τῆς ἀρετῆς!  
Γιὰ τὴ μηνέρα γλώσσα μας τὰ λάβασα ηρατήστ,  
βοηθήστε, μάισσες τῆς καρδιᾶς, τὸ Λέγο· οἱ Μοῖραι εἰστε,  
πληρώστε δσα τραγούδησε γιὰ σᾶς δ ποιητής.

*K' ἐσν ποὺ πρωτοβάλθηκες τὰ νιᾶτα νὰ φωτίσῃς  
κ' ἔφερε, μέσα στῆς ζωῆς τὴ γλῶσσα καὶ σιῆς φύσης,  
—σὰ δὲ καθάριο κρούνσταλλο φῶς, τοῦ ματιοῦ φιλί,—  
τὰ πρῶτα ἀπλὰ μαθήματα, στοῦ δάσκαλον τὸ πεῖσμα,  
καὶ χάρισες τοῦ πράσινου περιβολοῦ τὸ σεῖσμα  
στάσάλευτο γενοδ σκολειό, —χαῖρε κ' ἐσύ, Καλή!*

24 τοῦ Θεριτῆ 1. 08.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

γιζουματ, γιατί δὲ θέλω, γιατί δέν κάνει νὰ τὰ συλλογιζουματ, γιὰ τὸ κακὸ τὸ δικό σας, γιὰ τὸ κακὸ τῆς δουλειᾶς σας, κ. ἐργοστασιάρχη.

**ΦΙΝΤΗΣ** (γελαστά). Καὶ σὺ βλέπω δὲν πάξ πίσω. Καὶ σὺ σὰν τους ἀλλούς τοὺς φωνακλάδες. Τὸν ἕδιο χαβᾶ καὶ σύ. Σᾶς δυνατεύουμε, σᾶς ἐκμεταλλεύμαστε, σᾶς καταστρέψουμε. "Ολη σας τή δυστυχία ἀπό μᾶς.. Τώρα μοῦ βγάλατε κι ἄλλη φάκιπρικα στὴ μέση. Νά σᾶς λιγοστέφω τὶς ωρες τῆς δουλειας. Τοὺς καημένους, τοὺς καημένους! (Σὲ λύγο) Κακόμοιρε, μ' χίτα τὰ μιναλὰ που ἔχεις δὲ θά πάξ ποτὲ μπροστά.

**ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ** (σὰ νὰ σκέφτεται). Νὰ πάω μπροστά!.. (ξαφνικά) Χρονικά δυσλεύω τώρα καὶ παλεύω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ εγκάσω τὸ κεφάλι μου ἀψιηλότερα, λίγο ἀψιηλότερα, μόν... λίγο. Καὶ δεν μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω ἐνῶ νοιώνω ὅτι τὴ δύναμή μέσω μου. Μὰ εἶναι καὶ μὲν ἔλιγχ, δικαίημα, ἴσος τοι (κάνει χειρονομία, γιὰ νὰ σημάνῃ τὸν παρᾶ) που δὲ μ' ἀφίνει... "Ἄχ! κ. Φιντη, γιατὶ κ' ἔμενα νὰ μὴ μοῦ δώσῃ ἡ τύχη ἓνα σκαλοπάτι, ἓνα μικρὸ σκαλοπάτι νὰ πατήσω..."

**ΦΙΝΤΗΣ.** Σήμερα ᔁχεις πολυλογία, κ. Μηχανικές. Μά τι ὡρα περνᾷ, (βγάζει και κοπάζει τὸ ρο-

ώσαν να μουσικεύεται δέ το ένα ζάππερον κιθάρα μα  
καὶ ἄπὸ τῆς βαθύεσσιν σιωπὴ τῆς ύγρας. Τί ζεῖ  
πλέον στα πλέοντα το· την πολὺ ζῶνταν τὰ πέτοιον  
ἔνα τόπο φυνέωνται σὲ πλαστική θυμρωδία, μὲ  
σκληράδαι καὶ καλεσύη πλαστική. Άπὸ τῆς χρεὸς  
τῆς γέννας τῆς Διενοτικῆς ὡς τὸν Περσεπόναρχο θρῆνο  
τοῦ χαμοῦ, κυριαρχητέαντα ἐπὸ μὲν μουσικὴ λαχταρία  
ποὺ ἐξωτερικεύεται στὴν φυσή· στὸ μουσικὸ φανέ-  
ρωντας τῆς ζωῆς του. Έστι ἀναδιθητε τὸ πλησιά  
ἔκει τραχύλαχος καὶ θηρνούλαχος καὶ ὅταν ἀκόρυτος ἡ  
λακιά τῆς χυρᾶς δείχνεται σὲ λόγο θταγλυφεύη, σ'  
ώφειομορφην εἰκόνα καὶ πλαστικήν ιδέα. Σὲ κάθε ἔκ-  
φραστη τῆς ζωῆς ὁ θύγος ἔχει τὴν πορευήν την πε-  
ροῦ μοτίβου, καὶ καθολικὰ ὁ μεγαλός θρῆνος κυνέ-  
ταις κάθε φυνίρωμα, κάθε φυγικό ιερεύλισμα, καὶ  
εἶναι ἡ-μοτράγουσα πλαχμάτων ὁ λόγος τους, ποὺ  
κυνέραιε τὴ ζωὴ τους τὰ νέα ἑταντες βατταρρέην  
στὴν αἰτία τῆς ὑπερέντης τους·—στὸν θάνατον τὸν  
πόνο. Καὶ κάθε ἔφραστη τους, ἀπὸ τῆς ἑδα; τους  
τῆς μορφῆς ὡς τῆς πομπῆς καὶ ἐνέργειας, οικεόνε-  
ται σὲ κίνημα εἰνοικτού τοῦ καθολικοῦ φύρου ποὺ  
τους δίνηγασε, μὲν βούτηση τοῦ πόνου. Καὶ ἡ ἑδα-  
φική κίνηται μοτίβος να ἀρμονίζεται τῷ τέτο καὶ τῷ ἔκ-  
φραστῃ τῆς ζωῆς καὶ τῷ θυμελεῖται μοτίβος ἡ τραχύλα-  
φωνη γέροντος καὶ μὲν σὸν πεδικότελον τὸ πέ-  
τον θύματος. Το πράγμα τοπτηκά, ἡ λυγίστα δια τοῦ  
κροκοῦ, τὸ ἔκπληκτον πρόσωπο φραγμάτων τοῦ τόπου  
καὶ περιομένην.

Καὶ οὐκέτι τοῦτο λύει τους παῖδες  
ἢ τὰ ἔργα τῆς οὐ, αὐτοῖς γέτε φύλαξε, ταῦτα  
οἱ ἑταῖροι ποιεῖ τοι καθόριζε: τὰ ζωὴν ταῦς,  
γεννητὸν. Χαῖρε! τίποτα του φύεται, οὐ τοι διατίτη  
οὐ κατέ εὑρεγάκι. Στοι κυβερνήσον καὶ ὁ λόγος  
τους, με τὴν ἀμφινοκή λακούσιν σὺν σταφιώτισσα ὅρ-  
γα: εἰ πατέρας γέροντα τερπούμενος καὶ γέροντα εὔρετε  
το κίστημα, την ίδεις, την ειδίται.

- Μεν ἔλαχε τοις αὐτοῖς στὸ φατερώμα τὸ πολυκύριον τοῦ παριόντος μὲν ποτε καὶ παρέσταντον, μὲν δὲ λόγης χριστικῆς ἐσπάντια, μὲν ἀπίγνωστος βαθεῖσ. ὅπερ χριστικὰ στιθέσαι οὐκέτες, κινημάτα, πάγια μὲν ἀρχῆς γὰρ διηγείσαγκτα τέχνης ἄρταστης.

Σέ μήνυμα πάλε έκουστα πλάσμα μουσικό τό<sup>1</sup>  
λόγο, έκουσα τη λίξη πάν ανάγλυφο μουσικά έργα-  
σμένο, και τη είδα εικόνα, και στη φράση έκουσε  
όλακερη μουσική φρέση άνταξικ.

σκέπασα νὰ μήν κριθοῦ. Θὰ τῆς κάμη καὶ ἀυτὸς  
δὲ ὑπερβολὴ.

**ΦΙΝΤΗΣ.** Ἀλλόκοτο κερίσαι αὐτή τὸ παιδί!  
**ΓΙΑΓΙΑ.** Μή γιατί τὴν μάλλωσες τότο σκηνηρχί;  
Τὸ παιδίκει μου είναι πολὺ χίσταντικό, καὶ φοβάμαι

**ΦΙΝΤΗΣ.** Είναι πρύματα, σε παρακαλώ,  
αύτά τοι κάκια! Τό τηνές ταῦτα δικαίων, πα-

αυτά πού κάνει; Ή πρώτη πρωι σύνο εφευγχ, περνῶντας ἀπὸ τὸν κῆπο τὴν εἰδὴ ἀνεβοσμένην στὴν μουριά. Ἐρχουμαί τὸ μεσημέρι, κ' ἡ δρεπτιά της ἀκόμα δὲν είχε ξεσκαρραλώσει ἀπὸ καὶ πάνου. Κατέβα, τῆς λέων, τέ κάνεις αὐτοῦ τάνου τότες ώρες;

Κι' αύτη άντι νά υ' ξυπνήσῃ, άντι νά κατέβη. Άνε-  
βαινε στὰ πιθανόν κλασικ, καὶ μολύεγε πώς  
είναι τουλά πάσι, πώς θα περάψῃ άψυλχ, πώς δὲν  
μπορεῖ να περπατή στὴ γῆ, κι ἄλλες τιτάνων ἀνοη-  
σίες. «Ε! Ουτέρα ήτ' ούτα, τι θέλεις να τέλει κακω-  
δικών μάς παρευπιστηκει στὸ τραχπέζι; Να μη τὴ  
μελλότω;... Προχτές πάλι είχε μυδίσαι δέκα τὰ  
λοιλιόδια του κήπου. καὶ ἄλλη ἀπ' οὐτα είχε γω-  
σει στὰ μαλλιά της, ότι είχε φορτώσει — ζέων γω-  
πῶς τὸ καταφίρε; — στ' αὐτίκη της, σ' όλο τὸ προ-  
σωπό της, ἔτιλλα είχε κρεμάσει κουτά τοιτά σ' όλο  
τὸ φόρεμά της. Είταν μά ωραν να τὴν ιθλεπε-

Στοις συνήχησας, στοις φωνητικούς τονισμούς, στά μισόφωνα, ήδη υψηλά μικρούπονταν έννοια.

Στην έξιτόνη μίζη καταθρούντις την τύχη της θρόνου παίρνει έπικο σκοπό, συγχρατίσται σε διάφορα σημεία από ίλεγεικο, σνεβίνει σε λυρική έκφραση, στην διεπιστήνη είναι γυναίκα καὶ μιλεῖ σὲ δύοις της — γιὰ χρυσὸν ἢ γιὰ φανταστικὴ λαχτάρα, γιὰ θάμνους ὁμορφίας στη λαβεντιά καὶ γιὰ καλὸ θάρατο, μὲ δμορφο λείγρανο καὶ γιὰ φανταχτερὸ ξόδι.

Άκοντε τὰς γεροντικὲς, έπειρες ἀπὸ διάφορες φωνὲς διπου σας κρατήνε πένα γήτερα δῆτι γιὰ τὴν οὐσία καὶ τὸ θρόνος στὸ λόγο ποὺ κάποις είναι ραφιδικός, παρὰ γιὰ τὰ σημώνατα τῆς φωνῆς καὶ τὰ χαρτιώνατα μέσα ἀπὸ άρχιντας σ' ἄλλα τίκη τικὰ δργονά μουσικὲς σκάλες.

Ρυθμίζει δὲ λόγος καὶ τὸ κορμὸν τους, καὶ τὸ πατίδι σὰν φτιάσει τὴν σφραγίδαν του κατέχει τότε μόνο τὴν τέχνη νὰ συστενεῖ καὶ ἐπιδέξῃ νὰ στο χάσις διατάσσει τὸν πλαστικὸ ζέρει νὰ ἐκφράσει μὲ τὸ λόγο μιὰ παληναρέσια εἰκόνα, νὰ δρθεῖσει καθαρό, μετὰ διαγραμμικὴν ἔχου σὲ ἀνά γλυφο, μιλῶντες γιὰ τὴν ἀπόχρονη ποὺ τὴν ρίχνουν γιὰ νὰ πιάσουν τὰ διστηνικά, πῶς τὸ θέματος ισοτυγιέται, καὶ ρίχνεται, πῶς βασιτίσται ἡ στάμνη στὶς κεραῖ, καὶ λυγιέται τὸ θύρωφο εσφράγισης εἰναῖς τὸ γιαλό, πῶς σκραβεύεται τὸ καμάτι ἀπὸ φαρὰ καὶ πῶς διρροφοτέκει τὸ κορμό, γιὰ τὸν αἰθέλεον νὰ ρίξει.

Τὸ κινήματα τοῦ κορμοῦ πύμφωνα μὲ τὴν πλαστικότητα τοῦ λογοῦ διέγενεται διποταγμένα μὲ ἀλεύθερα, στὸ φυγόσημο. «Πτοι στὶς γεροντικὲς γήτερες, εἶδα ονταλληγὲς πλύσεις, ἐκφραστὲς τῶν βεβύτερων μορφῶν, τῶν στοχαστικῶν μονών κατηγορῶν: φανέρωσι καὶ στὸ κινήματος τοῦ λογοῦ ἀπὸ τοκρό σὰν τὸ ἀπιλώνιον γιὰ λαρυγγιόπολις στὶς γύρου καὶ θαμνεῖς, γυναίκες. Εἶδα τὸ μαθρό γεμεῖ νὰ κατεβάζεται σὲ πρεπούμενη στογή του ο λόγος τοῦ μητρολογοῦ τὸ θέλει, καὶ ἔτοι ἐκφραστὴ πατέρους στὴν κυριαρχία τοῦ καθηλικοῦ ρυθμοῦ καὶ τὸ ἀλάχιστα.

Περισσότερο ἐπιγραμματικό; δὲ λόγος στὸ ἀργαστήρι, στὴν ρύμα, καὶ ἀκομη περισσότερο στὸ γυριόμενο ἀπὸ τὸ χωράρι, στὸ κατώρι, τοὶ σπιτιοῦ, ἡ ἀντρας στὴ γυναικα, ἡ γυναικα στὸν ἀντρα. Μὰ τὸ σοφό καὶ στοχαστικά πελεκυμένο ἐπιγραμματά ώστε σὲ βάση τάφων διμορφίσει, είναι ἡ κουβέντα γέροντα κάτω ἀπὸ ήσοιον δέντρου, στὸ πεζούλι ἐκκλησιας, στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Οταν τὰ ἴδια κινήματα

τῶν γεροντικῶν μορφῶν χαραζούνται σὲ πλευσίες γλυφές νὲ τέτοια ἀτόβαθα, ἔρχεται δὲ λόγος ἀπὸ τὴν σοσικὴ ὀδηγημένος, ἀπὸ τὸ κάλλος ἀστερομένος καὶ ἀρμονίζεται σὲ πλαχτείους χορούς, σὲ ἀνάπταλσες ἥρεμες, σὲ εἰκόνα περίτεχνη, γνωστικὴ δύσως τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ φυσικό.

— Επειτά κατέχεται τὸ ἔνστιχτο νὰ διπλασιεῖσται, νὰ σταθῆται ἀρμονικὰ πλάτι στὶς πηγὲς ποὺ ἐκφράζεται δὲ λόγος, καὶ θὰ ἀνιχτῇ ἡ μορφὴ τοῦ λόγου στὶς αἰσθησίες σας, μὲ τὴν αἰλάνια της ὁμορφίας νέας γιὰ σᾶς καὶ σημαντικότερη.

Άκοντε τότε τὴν γυναικα νὰ σᾶς μιλεῖ γιὰ τὸ ἔργο.

Τὴν ἔχεται στὸ σύ ολο της ὁμηρός σας καὶ μὲ διτὶ κινήματα τῆς δίνει ἡ φαντασία τὴν πλαθεῖτε. Μὰ δη, δὲ μιλητὸς λόγος δίνει τὴν ἔκφραση τοῦ αἰλλούσα της, καὶ θὰ ἀδράξεται τὴν μορφὴ τοῦ ἔργου στὸ λόγο της αὐτοῦ. Σας είναι συνηθισμένο τὸ αὐτὶ νέκοντες τίτοια φανερώματα εἰκόνες, ἰδέας, σὲ πλάσμα: «Οὐλὶ Βλέπετε καὶ σᾶς γελάει: δὲ δραρια, καλήτερα τὸ κοίταγμα. Σὲν ἀκοῦστε, θησικὲ προσέχετε τὴν ζάστερη φινή τῆς φλυγέρας τῆς μακρινῆς γιὰ νὰ ξεκινήσετε τὸ σκοτό της, έστι στοὺς δὲ σᾶς ἀνιχτῆς ἡ μορφὴ τοῦ λόγου, ἐκ φραστού τέχνης—ζωτικός.

#### ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΛΙΑΝΗΣ

## ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ  
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100,000 ΔΡΧ.

#### ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΚΛΗΡΟΣΙΣ

31 Δεκεμβρίου 1908

Τὸ μόνον πατριωτικόν

Τὸ μόνον ελληνικόν

Τὸ μόνον Ελληνικόν

κανεῖς ἔτοι στοιχείων. Βίταν τόσο ἀλλοιώτικη, τόσο φοβερή σὰν κανένα φρυντούμα. Γύριζε ἔτοι ἀπόνου κατου σ' δῆλο τὸ σπέτι, καὶ ἔλει τὸ κουράγιο νὰ βγῆ καὶ στὸ δρόμο σ' καίνη τὴν κατάντια. Μόλις τὴν εἶδα ἐμείνα. Τῆς λιών, εδὲ ντρέπεσαι, Ἀννούλα, νέχης πένθος καὶ νὰ καθίσει νὰ στολίζεται μὲ λουλούδια;» Καὶ τί μεν ἀπόντης; «Ἴτας, ἀφοῦ ἔχω πένθος μεσα μου, πρέπει νὰ στολίζουμεις ἀπ' δίων.

ΓΙΑΓΙΑ. Καημένε καὶ σύ. Ήπιδι είναι, ποὺ δέ λει νὰ διασκεδάσῃ τὴ λύπη της. Παιζει τὸ τελ μόνο μου, δὲν κανεὶς κανέγα κακό.

ΦΙΝΤΗΣ. Ας παιξει, μας δέ παιξει. Ξέρω γώ, διπως συνηθίζουν να παιζουν δῆλα τὰ παιδιά, μὲ κάποια λογική. Αὐτή δέμης δὲν ἔχει διάλογο μυαλό. Θέλει: ξέδαστη τιμωρεῖ γιὰ νὰ φτιαστῇ

ΓΙΑΓΙΑ. Μὴ γιὰ τὸ θέα, μη τίσαια πρόματα καὶ θὲ μοῦ πειθη τίποτα σὲ πατέ. Είδες πότο ἀδύ νάτισ τέρατα, τέλευτα; Ήταν τοις πάνω μου, μέραν της ένα κιώνιο φόβο, ένα παντοτενό τρίχο, κάποια νευρικήτητα στὰ κινήματα της, στὰ φρεσκάτα της, άκομα καὶ στὴ σκέψη της. Λοιπόν τα

έγγρια μαλλώματά σου, περισσότερο κακὸ μπορεῖ νὰ τῆς καμένων παρὰ καλό. «Ἄχ! καὶ ἡ καημένη μου ἡ κόρη, ἡ ξέχαστη μου ἡ κόρη, αὐτό μοῦ ἔλεγε πάντα: Καὶ ταν ζεῦσε. Μὲ τὸ καλὸ τὰ πκιδιά, πάντα μὲ τὸ καλό.

ΦΙΝΤΗΣ. Η μακαρίτσασ ποὺ είχε αὐτές τὶς στραβεῖς ίδεσσε, αὐτές τὶς ἀδυνατίες, γιὰ τὴν ἀναθροφὴ τῶν πκιδιῶν, τιμώρησε μενάχη της τὸν ἔχυτό της. Αὐτὴ δημιούργησε τὸ σκληρὸ χαραγτήρα καὶ τὸ ἀγγύριστο κεφάλι ἐκαίνου τοῦ γού μου, ἵσκει ποὺ τὸν εἶδε νὰ παίρνῃ δρόμο χῶρα δῶ μέσα, καὶ τότε δρύσεις τὰ κλέμματα, ὥσπου τὸ μαράζι τὴν περιτριγύρωνε δῆλης καὶ τὴν πῆρε μιὰ φορά γιὰ πάντα.

ΓΙΑΓΙΑ. Κι' ως τόσο πάντα τολεγει, πῶς δὲ σταθείσας έπεισε τὸ σπέτι του ποτε, καὶ ἔτοι πένθες τὸν καλὸ τὸν τρόπο, τὸ μαλακό, τὸν ησεχό, γιὰ νὰ τοὺς πείσῃς καὶ νὰ τοὺς κατορθώσῃς νὰ κάμη τὰ δελέματα σου.

ΦΙΝΤΗΣ. Όσο γιὰ μένα, κακό-ερα ποὺ τοὺς ξεροφιώθησαν ἀπὸ πανω μου. Τίτοιος ποὺ είπανε, θὲ μὲ βασικής αἰδίνια, ἵσκει τὴν στερνή μου μέρα.

ΓΙΑΓΙΑ. «Αν σ' ξέκουγε κανεῖς νὰ λέσ τέτοια λόγια γιὰ τὸ Σταῦρο μας, ποιός ξέρει τὶ μποροῦσε

## Ο “ΝΟΥΜΑΣ”, ΕΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΑΚΗ

#### ΣΥΝΤΡΟΦΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Αθήνα δρ. 3.—Γιὰ τὶς Επαρχίες δρ. 7.

Γιὰ τὸ Βέρωνεικό δρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς έπαρχίες δεκάδαστε καὶ τείμητες δρ. τρι. μηνίας συνεργομένες.

Κανέρας δὲ γράφεται συντερητής δὲ στελλεὶ μπροστὰ τὴ συνεργομή του.

10 λεπτά τὸ φίλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ τόβοια (Σύνταγμα, Όμονοι Εθν. Τραπέζα Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τραχιδρομού (Ακαδημαϊα, Βουλή, Σταθμὸς Σιδερόδρομου Όμονοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εστία», Π. Κολάρου καὶ Σαντού Αντίκην στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Εθνικῶν.

## ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Μὲ φαλίδι καὶ μὲ γόμη—Τὸ τομοσχέδιο τοῦ κ.

Καβαλιεράτου—Η συνεδρίαση τῆς Βουλῆς—Τὸ Εθνικό οικομάχη.

ΤΟΥΤΗ τὴ φορὰ τὰ παραγγελάτα δὲ διὲ γραφτοῦνται μὲ τὴν οὐρά, μὴ μὲ τὸ φύλο καὶ μὲ τὴ γένη—Μὲ Κερβελεράτου, δὲ μᾶλλον ρεπόρτερος αὐτοῦ συνεργάτης, ποὺ στὸ περιόδον τοῦ Κερβελεράτου (29 τοῦ Νοέμβρη) γιὰ τὸ Πλευραϊκό ζήτημα καὶ θανάτη τὴν φαρμακοτεχνητὴν πρόσωπον, ποὺ γελάσαται μὲ τὸν πάτητον τοῦ Κερβελεράτου.

Οὐταρε κατέπιε τὸ μῆρον τοῦ ιεροῦ πειρατῶν εἴδω, σὲ πάτητον τοῦ Κερβελεράτου καὶ μὲ τὴ συνέδριαση τοῦ πολεμίου θαντερού τοῦ αὐτοῦ σεμείου. Μὲ πολεμίου ποναγάδας πρέπει, τοι γελάει καὶ μὲ πατητοῦντο μὲ τὰ χάλια μας. Καὶ τοι γέλαη τον, θαντερού ποναγάδας.

ΚΑΙ πρώτα πρώτα τὸ φορμάζεται τοῦ κ. Κυριάκη Ε. Χ. στον καὶ ἡ «εὐτοπογική» θέση:

#### ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Δημόσιος οπιλλήρος θάτερος ἐν τῷ ἐπειδήσει τοῦ καθηκόντων του ζεύλεν δέσμων κέντρος τοσιν ἡ ζεύλητος κατατητῆς ἐπισήμου γλώσσας τοῦ Κρήτου περιστέρων ἡ πειδεύμανος ἐπιμεσίος ἐγγράφων; δέσμων τοῦ πολεμικοῦ θιβάτου λεύκες ή πράσινος χυδαίας, ἀπολύτηται τῇ θέσεως ἦν τοι τοπειδεύμανος μὲ τὴν πατητοῦντο μὲ τὸν δέρμ

